

Lausannepakten

Innledning

Vi lemmer på Jesu Kristi kirke fra mer enn 150 nasjoner, deltagere på Den internasjonale kongress for verdens-evangelisasjon i Lausanne – priser Gud for hans store frelse og gleder oss over det samfunn han har gitt oss med seg og med hverandre. Vi er dypt grepet av hva Gud gjør i vår tid, angrer oppriktig våre feilgrep og kjenner oss utfordret av det ufullførte evangeliseringsoppdraget. Vi tror at evangeliet er Guds gode budskap til hele verden, og ved hans nåde vil vi adlyde Kristi ordre om å forkynne det for hele menneskeheten og vinne disipler blant folk. Vi ønsker derfor å slå fast hva vi tror og har besluttet, og vi vil gjerne gjøre denne vår pakt kjent.

1. Guds vilje og mål

Vi fastholder vår tro på den ene, evige Gud, verdens Skaper og Herre, Fader, Sønn og Hellige Ånd, som styrer alle ting etter sin viljes råd. Han har utvalgt seg et folk fra verden, og sender dette sitt folk tilbake til verden som sine tjenere og vitner, for å utbre sitt rike, bygge opp Kristi legeme og ære hans navn. Vi bekjenner at vi ofte har unndratt oss kallet og feilet i vår misjonsgjerning, enten ved å skikke oss lik denne verden, eller ved å trekke oss ut av den. Men vi gleder oss over at selv om evangeliet bæres av skrøpelige kar, er det likevel en dyrebar skatt. I Den Hellige Ånds kraft ønsker vi derfor på nytt å innvie oss til oppgaven med å gjøre denne skatten kjent.

(Es. 40,28; Matt. 28,19; Ef. 1,11; Ap.gj. 15,14; Joh. 17,6-18; Ef. 4,12; 1.Kor. 5,10; Rom. 12,2; Kor. 4,7)

2. Bibelens autoritet og kraft

Vi fastholder både Det gamle- og Det nye testamentets guddommelig inspirasjon, sannhet og autoritet. I sin helhet er disse skrifter det eneste skrevne Guds ord, uten feil i alt det slår fast og den eneste ufeilbarlige norm for lære og liv. Vi slår også fast at Guds ord har kraft til å fullføre hans frelsesplan. Bibelens budskap er rettet til hele menneskeheten. For Guds

åpenbaring i Kristus og i Skriften er uforanderlig. Gjennom den taler Den Hellige Ånd også i dag. Han opplyser Guds folk i enhver kultur, slik at det med egne øyne på ny kan oppfatte Ordets sannhet. På den måten avdekkes stadig mer av Guds mangesidige visdom for hele kirken.

(2. Tim. 3,16; 2. Pet. 1,21; Joh. 10,35; Es. 55,11; 1. Kor.1,21; Rom. 1,16; Matt. 5,17-18; Jud.3; Ef. 1,17-18,3,10 og 18)

3. Kristus – den enestående og universelle

Vi fastholder at det finnes bare én frelser og ett evangelium, selv om det er stor forskjell på evangeliseringsmåter. Vi erkjenner at alle mennesker har en viss kunnskap om Gud gjennom hans åpenbaring i naturen. Men vi benekter at denne kunnskap kan frelse, for menneskene undertrykker sannheten ved sin rettferdighet. Vi avviser også alle de former for dialog og religionsblanding som innebærer at Kristus taler gjennom alle religioner og ideologier på lik linje. Et slikt syn vanærer Kristus og evangeliet. Jesus Kristus – den eneste som både er Gud og menneske – ga seg selv som den eneste løsepenge for syndere, og han er den eneste mellommann mellom Gud og mennesket. Det finnes ikke noe annet navn ved hvilket vi skal bli frelst. Alle mennesker er fortapt på grunn av synd. Men Gud elsker alle mennesker og ønsker ikke at noen skal gå fortapt, men at alle skal omvende seg. De som avviser Kristus, stiller seg utenfor frelsens glede og fordømmer seg selv til evig adskillelse fra Gud. Å si at “Jesus er verdens Frelser” betyr ikke at alle mennesker automatisk er frelst eller til slutt vil bli det, eller enda mindre at alle religioner tilbyr frelse i Kristus. Det er derimot en proklamasjon av Guds kjærlighet til en verden av syndere og en innbydelse til alle mennesker om å si ja til ham som Frelser og Herre i helhjertet innvielse ved omvendelse og tro. Jesus Kristus er opphøyet over alle andre navn, og vi lengter etter den dagen da hvert kne skal bøye seg, og hver tunge bekjenne at han er Herre.

(Gal. 1,6-9; Rom. 1,18-32; 1. Tim 2,5-6; Ap.gj. 4,12; Joh. 3, 16-19; 2. Pet. 3,9; 2. Tess. 1,7-9; Joh. 4,42; Matt. 11,28; Ef. 1,20-21; Fil. 29-11).

4. Hva evangelisering er

Å evangelisere er å spre det gode budskap om Jesus Kristus som døde for våre synder og ble oppreist fra de døde ifølge Skriften. Som den regjerende Herre tilbyr han nå syndsforlatelse og åndens frigjørende gave til alle som omvender seg og tror. Det kristne nærvær i verden er uunnværlig for evangeliseringen, likeså den form for dialog som lytter oppmerksomt for bedre å forstå. Men selve evangeliseringen er å forkynne den historiske, bibelske Kristus som Frelser og Herre for å overbevise folk om personlig å komme til ham og derfor bli forsonet med Gud. Når vi lar evangeliets innbydelse lyde, har vi ikke rett til å dekke over hvilke kostnader disippellivet vil innebære. Jesus ber fremdeles alle dem som vil følge ham å fornekte seg selv og ta sitt kors opp og bli ett med hans nye menighet. Evangeliseringens mål er lydighet mot Kristus, innlemmelse i hans kirke og ansvarlig tjeneste i verden.

(1. Kor. 15,3-4; Ap.gj. 2,32-39; Joh. 20,21; 1. Kor. 1,23; 2. Kor. 4,5; 5,11,20; Luk. 14,25-33; Mark. 8,34; Ap.gj. 2,40,47; Mark. 10,43-45).

5. Kristent sosialt ansvar

Vi fastholder at Gud både har skapt alle mennesker og skal dømme alle mennesker. Vi skulle derfor dele hans omsorg for rettferdighet og forsoning i hele det menneskelige samfunn, og for frigjøring av mennesker fra enhver form for undertrykkelse. Fordi mennesket er skapt i Guds bilde, har alle uansett rase, religion, hudfarge, kultur, klasse, kjønn og alder et menneskeverd som skal respekteres og æres, men ikke utnyttes. Også her vil vi dypt beklage våre forsømmelser og at vi av og til har sett på evangelisering og sosialt omsorg som “motsetninger”. Men forsoning mennesker seg i mellom er ikke det samme som forsoning med Gud, sosial omsorg er ikke det samme som evangelisering, politisk frigjøring er ikke frelse. Likevel slår vi fast at både evangelisering og sosiopolitisk arbeid er en del av vår kristenplikt. For begge deler er nødvendige uttrykk for vår lære om Gud og mennesket, vår nestekjærlighet og vår lydighet mot Jesus Kristus. Frelsesbudskapet innebærer også et domsbudskap over alle former for fremmedgjørelse, undertrykkelse og diskriminering. Vi skulle derfor ikke være redde for å fordømme ondskap og urettferdighet hvor den enn måtte forekomme. Når mennesker mottar Kristus, blir de født på nytt inn i hans rike, og de må prøve, ikke bare selv å utvise, men også utbre rikets rettferdighet midt i en urettferdig verden. Frelsen som vi påberoper oss skulle omskape oss fullt og helt, både i vårt personlige og vårt sosiale ansvarsfelt. Tro uten gjerninger er en død tro.

(Ap.gj. 17,26,31; 1. Mos. 18,25; Es. 1,17; Salme 45,7; 1. Mos. 1,26-27; Jak.3,9; 3. Mos. 19,18; Luk. 6,27,35; Jak. 2,14-26; Joh. 3,3,5; Matt. 5,20; 6,33; 2. Kor. 3,18; Jak. 2,20).

6. Kirken og evangeliseringen

Vi fastholder at Kristus sender sitt forløste folk til verden slik Faderen sendte ham selv, og at dette innebærer at de på en liknende dyp og krevende måte gjennomsyrrer verden. Vi må bryte ut av våre kirkelige ghettoer og gjennomstrømme det ikke-kristne samfunn. Når det gjelder kirkens misjon som oppofrende tjeneste, kommer evangeliseringen i fremste rekke.

Verdensevangeliseringen forutsetter at hele kirken bringer hele evangeliet til hele verden.

Kirken er midt i sentrum for Guds universelle plan og hans utvalgte redskap for å spre evangeliet. Men en kirke som forkynner korset, må selv være merket av det. Den blir til anstøt for evangeliseringen hvis den forråder evangeliet eller mangler levende gudstro, oppriktig menneskekjærlighet eller nådeløs ærlighet i alt, blant annet i spørsmål om forfremmelse og økonomi. Kirken er samfunnet av Guds folk og egentlig ikke en institusjon. Den må ikke bli identifisert med en spesiell kultur, et sosialt eller politisk system, eller noen menneskelig ideologi.

(Joh. 17,18; 20,21; Matt. 28,19-20; Ap.gj. 1,8; 20,27; Ef. 1,9-10; 3,9-11; Gal. 6,14,17; 2. Kor. 6,3-4; 2. Tim. 2,19-21; Fil. 1,27).

7. Samarbeid i evangelisering

Vi fastholder at kirkens synlige enhet virkelig er Guds vilje. Evangelisering kaller oss også til enhet. For vår enhet styrker vårt vitnesbyrd på samme måte som vår splid undergraver det forsoningens evangelium vi bringer. Vi erkjenner imidlertid at organisatorisk enhet kan få mange slags uttrykk og fremmer ikke nødvendigvis evangeliseringen. Men vi som deler den samme bibelske tro, skulle vært nært forenet i felleskap, arbeid og vitnetjeneste. Vi bekjenner at vårt vitnesbyrd av og til er blitt hindret av syndig individualisme og unødvendig "dobbeltkjøring". Vi lover hverandre å søke dypere enhet i sannhet, tilbedelse, helliggjørelse og misjon. Vi ønsker en raskere utvikling av regionalt og funksjonelt samarbeid for å fremme kirkens misjon, for strategisk planlegging, for gjensidig oppmuntring og for å dele ressurser og utveksle erfaringer.

(Joh. 17,21,23; Ef. 4,3-4; Joh. 13,35; Fil. 1,27; Joh. 17,11-23).

8. Kirker i evangeliserende samarbeid

Vi gleder oss over at en ny misjonsalder er brutt fram. De vestlige misjonsselskapers dominerende rolle avtar hurtig. Gud oppreiser fra de yngre kirker en stor, ny ressurs i verdensevangeliseringen og viser derved at ansvar for evangelisering påligger hele Kristi legeme. Alle kirker skulle derfor spørre Gud og seg selv hva de kan gjøre for å nå sitt eget område, og for å sende misjonærer til andre verdensdeler. Vårt ansvar og vår plass i misjonen må stadig vurderes på nytt. På den måten kan et voksende samarbeid mellom kirkene utvikles, og Kristi kirkes verdensomspennende karakter komme klarere til uttrykk. Vi takker Gud for tiltak og selskaper som arbeider med bibeloversettelser, teologisk undervisning, massemedia, kristen litteratur, evangelisering, misjon, kirkelig fornyelse og andre særrområder. Disse burde også stadig ransake seg selv for å vurdere om de fungerer effektivt som en del av kirkens misjon.

(Rom. 1,8; Fil. 1,5; 4,15; Ap.gj. 13,1-3; 1. Tess. 1,6-8).

9. Evangeliseringen har hast

Mer enn 2 700 millioner mennesker dvs. mer enn to tredjedeler av jordens befolkning er ennå ikke nådd med evangeliet (i 1974). Vi skammer oss over at så mange er forsømt. Det er en stadig bebreidelse mot oss og mot hele kirken. Nå er det imidlertid i mange deler av verden en hittil ukjent mottakelighet for Herren Jesus Kristus. Vi er overbevist om at tiden nå er inne for kirker såvel som for organisasjoner og andre bevegelser til å be inntrengende om frelse for dem så ennå ikke er nådd med evangeliet, og å gjøre nye anstrengelser for å evangelisere hele verden. Noen ganger kan det være nødvendig å minske tallet på utenlandske misjonærer og pengestøtten til land som har fått evangeliet, for at den nasjonale kirke lettere kan vokse seg selvstendig, og for å frigjøre krefter til bruk i ikke-evangeliserte områder. Misjonærer skulle kunne flytte mer fritt til og fra alle seks kontinenter ut fra en ydmyk tjenerstilling. Målet må være at alle mennesker – så snart som mulig og ved at alle mulige midler tas i bruk – skal få anledning til å høre, forstå og ta imot det glade budskap. Vi kan ikke ha håp om å nå dette uten offer. Vi er alle sjokkert over millioners fattigdom og rystet over den urettferdighet som

har skapt den. De av oss som lever i overflod, erkjenner vår plikt til å finne fram til en enkel livsstil, for å kunne gi mer både til hjelpearbeid og til evangelisering.

(Joh. 9,4; Matt. 9,35-38; Rom. 9,1-3; 1. Kor. 9,19-23; Mark. 16,15; Es. 58,6-7; Jakob 1,27; 2,1-9; Matt. 25,31-46; Ap.gj. 2,44-45; 4,34-35).

10. Evangelisering og kultur

Å utvikle planer for verdensevangelisering krever oppfinnsomme og banebrytende metoder. Hvis de er Gud, vil resultatet bli at et oppstår kirker som er dypt rotfestet i Kristus og samtidig nært knyttet til sin egen kultur. Kulturen må alltid prøves og bedømmes ut fra Skriften. Fordi mennesket er Guds skapning, er noe av den menneskelige kultur rik på skjønnhet og godhet. Fordi mennesket er en fallen skapning, er alt smittet av synd, og noe er demonisk. Evangeliet forutsetter ikke at noen kultur er overlegen i forhold til andre, men vurderer alle kulturer i overensstemmelse med Bibelens egne kriterier for sannhet og rettferdighet, og krever moralske absolutter i enhver kultur. Misjonsselskaper har altfor ofte innført en fremmed kultur sammen med evangeliet, og kirker har av og til vært mer bundet til kulturen enn til Skriften. Kristne arbeidere som står i evangeliseringsoppdraget, må ydmykt søke å kvitte seg med det som ikke er en del av ens personlige særpreg, for å bli tjenere for andre, og kirker må prøve å omforme og berike kulturen – alt til Guds ære.

(Mark. 7,8,9,13; 1. Mos. 4, 21-22; 1. Kor. 9, 19-23; Fil. 2, 5-7; 2. Kor. 4,5)

11. Utdannelse og lederskap

Vi bekjenner at vi noen ganger har strebet etter kirkens vekst i bredden på bekostning av dens vekst i dybden, og skilt evangelisering fra kristen vekst. Vi innrømmer også at noen av våre misjonsselskaper har vært for sene til å utruste og oppmuntre nasjonale ledere til å overta deres rettmessige ansvar. Vi er nemlig forpliktet til å gjøre kirken nasjonal, og lengter etter at alle kirker skal få nasjonale ledere som legger en kristen lederstil for dagen, ikke som herskere, men som tjenere. Vi erkjenner at der er et stort behov for å forbedre den teologiske utdanning, især for kirkeledere. I enhver nasjon og kultur burde det være et effektivt undervisningsopplegg for pastorer og lekfolk i troslære, etikk, evangelisering, kristen vekst og

tjeneste. Slike undervisningsopplegg bør ikke hvile på noen ensartet metodikk, men utvikles gjennom nyskapende, lokale initiativ og i overensstemmelse med Bibelens lære.

(Kol. 1, 27-28; Ap.gj. 14,23; Tit. 1,5,9; Mark. 10, 42-45; Ef. 4, 11-12).

12. Åndelig konflikt

Vi tror at vi er midt inne i en konstant, åndelig krig mot ondskapens åndsmakter som prøver å ødelegge kirken og hindre dens oppgave med å evangelisere verden. Vi kjenner behov for å bli iført Guds rustning for å kjempe denne kampen med sannhetens og bønnens åndelige våpen. For vi merker fiendens aktivitet, ikke bare i falske ideologier utenfor kirken, men også innenfor, i form av falsk lære som forvrenger Skriften og setter mennesket i Guds sted. Vi trenger både årvåkenhet og dømmekraft for å bevare det bibelske evangelium uforfalsket. Vi erkjenner at vi i oss selv ikke er i stand til å stå imot sekulariseringen, dvs. verdslighet i tanke og handling. Et eksempel: Det er både rett og verdifullt med grundige studier av kirkens vekst både tallmessig og åndelig, og vi har av og til forsømt dette. Men andre ganger har vi vår iver etter at evangeliet skulle bli mottatt gått på akkord med budskapet, bearbeidet våre tilhørere med påvirkningsteknikk og vært utilbørlig opptatt av statistikker, ja endatil vært uærlige i vår bruk av disse. alt dette er verdslig. Kirken må være i verden, men verden må ikke være i kirken.

(Ef. 6,12; 2. Kor. 4, 3-4; Ef. 6, 11, 13-18; 2. Kor. 10, 3-5; 1. Joh. 2, 18-26; 4, 1-3; Gal. 1, 6-9; 2. Kor. 2,17 4,2; Joh. 17,15).

13. Frihet og forfølgelse

Det er en gudgitt plikt for enhver regjering å sikre vilkårene for fred, rettferdighet og frihet slik at kirken kan adlyde Gud, tjene Herren Jesus Kristus og forkynne evangeliet uten innblanding. Derfor ber vi for nasjonens ledere og oppfordrer dem til å garantere tanke- og samvittighetsfrihet og frihet til å utøve og utbre religionen i overensstemmelse med Guds vilje, og som formulert i Menneskerettighetserklæringen. Vi uttrykker også vår dypeste medfølelse med alle som er blitt urettferdig fengslet, og særlig med våre brødre som må like for sitt vitnesbyrd om Herren Jesus. Vi lover å be og arbeide for deres frihet. På samme tid

neker vi å la oss skremme av deres skjebne. Med Guds hjelp vil vi også prøve å kjempe mot rettferdighet og forbli tro mot evangeliet, uansett hva det måtte koste. Vi glemmer ikke Jesu advarsel om at forfølgelse er uunngåelig.

(1. Tim. 1, 1-4; Ap.gj. 4,19; 5,29; Kol. 3,24; Hebr. 13, 1-3; Luk. 4,18; Gal. 5,11; 6,12; Matt. 5, 10- 12; Joh. 15, 18-21).

14. Den Hellige Ånds kraft

Vi tror på Den Hellige Ånds kraft. Faderen sendte sin Ånd for at han skulle vitne om Sønnen. Uten hans vitnesbyrd er vårt nytteløst. Overbevisning om synd, tro på Kristus, ny fødsel og vekst i kristenlivet er alt sammen Hans verk. Videre er Den Hellige Ånd en misjonerende Ånd. Derfor skulle evangelisering springe spontant ut fra en åndsfylt kirke. En kirke som ikke er en misjonerende kirke, motsier seg selv og slukker ut Ånden. Verdensomfattende evangelisering vil være en realistisk mulighet bare dersom ånden fornyer den kristne kirke i sannhet og visdom, tro, hellighet, kjærlighet og kraft. Derfor oppfordrer vi alle kristne til å be om å bli fylt av Guds Ånd, slik at alle åndens frukter må bli synlige i hele hans folk, og alle hans gaver må berike Kristi legeme. Først da vil hele kirken blir et brukbart redskap i hans hånd, så hele jorden kan høre hans røst.

(1. Kor. 2,4; Joh. 15, 26-27; 16, 8-11; 1. Kor 12,3; Joh. 3, 6-8; 2. Kor. 3,18; Joh. 7, 37-39; 1. Tess. 5,19; Ap.gj. 1,8; Salme 85, 4-7; 67, 1-3; Gal. 5, 22-23; 1. Kor. 12, 4-31; Rom. 12, 3-8).

15. Kristi gjenkomst

Vi tror at Jesus Kristus vil komme igjen, personlig og synlig, i kraft og herlighet for å fullføre sin frelse og sin dom. Løftet om hans komme ansporer oss ytterligere til å evangelisere, for vi husker hans ord om at evangeliet først må forkynnes for alle folkeslag. Vi tror at perioden mellom Jesu himmelfart og hans gjenkomst skal fylles av de kristnes misjonsarbeid, som vi ikke har lov til å stanse før verdens ende. Vi husker også hans advarsel om at falske messias'er og falske profeter vil oppstå som forløpere for den endelige Anti- krist. Vi avviser derfor tanken om at mennesket noen gang kan skape et paradys på jorden som en stolt og selvbevisst drøm. Det er vår kristne overbevisning at Gud vil fullende sitt rike, og vi lengter

med sterk forventning etter den dag og etter den nye himmel og den nye jord hvor rettferdighet bor, og hvor Gud hersker for evig. I mellomtiden innvier vi oss på nytt til tjeneste for Kristus og for mennesker, i det vi med glede underkaster oss hans makt over hele vårt liv.

(Mark. 14,62; Hebr. 9,28; Mark. 13,10; Ap.gj. 1, 8-11; Matt. 28,20; Mark. 13, 21-23; Joh. 2,18; 4, 1-3; Luk. 12,32; Åpenb. 21, 1-5; 2. Pet. 3,13; Matt. 28,18).

Konklusjon

I lys av denne vår tro og beslutning inngår vi derfor en høytidelig pakt med Gud og hverandre om å be, planlegge og arbeide sammen for å utbre evangeliet over hele jorden. Vi oppfordrer andre til å slutte seg til oss. Må Gud i sin nåde hjelpe oss til å være tro mot denne pakt til hans ære. Amen. Halleluja!